

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

*Побачити повноколірну версію мапи
світу можна за посиланням
<https://theblueboxpress.com/books/tcogbmap/>*

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІЛ 1

— Опустіть мечі, — наказала королева Елоана. Коли вона стала на одне коліно, її волосся замерехтіло на сонці оніковим полиском. Неприкриті емоції, що виходили з неї, просочувалися в підлогу Храмів у Палатах Ніктоса, гіркі й гарячі, присмачені жорстоким болем і безпорадним гнівом. Вони тягнулися до мене, колючи мені шкіру і вриваючись у цю... *предвічну* «сутність» усередині мене. — І схиліться перед... перед *останнім* нащадком найдавніших. Тією, в чій жилах тече кров короля богів. Схиліться перед своєю новою королевою.

«Кров короля богів? Своєю новою королевою?» Все це здавалося безглуздом. І її слова, і те, що вона зняла корону.

Поглянувши на чоловіка, що стояв поряд із королевою Атлантії, я мимоволі неглибоко вдихнула і обпекла собі горло. На золотоволосій голові короля досі виднілася корона, та кістки, з яких вона складалася, залишалися безбарвно-білими. Нічого схожого на блискучу позолочену корону, яку королева поклала до ніг статуї Ніктоса. Мій погляд швидко ковзнув по страхітливих знівечених тілах, розкиданих по колись чистій білій підлозі. Це з ними зробила я — долучила їхню кров до тієї, що впала з неба, наповнивши вузькі тріщини в мармурі. Я не дивилася ні на це, ні на когось іншого, бо всім своїм еством зосередилася на *ньому*.

Він так і стояв на одному коліні й дивився на мене знизу вгору з-за двох мечів, які тримав схрещеними на грудях. Його мокре волосся, що на атлантійському сонці здавалося синяво-чорним, липло кучерями до шкіри на лобі, яка мала пісочний відтінок. Його високі, різко окреслені вилиці, гордий обрис його підборіддя були залиті черв'яком, що стікала і з губ, які колись розбили мені серце. Губ, які склеїли його скалки правдою. Його ясні золоті очі вп'ялися поглядом у мої. Навіть у поклоні переді мною, застигнувши так, що я не знала напевне, чи дихає він, цей чоловік нагадував мені тих диких і приголомшливо гарних

печерних котів, що їх я колись у дитинстві бачила у клітці в палаці королеви Леани.

Він був для мене багато ким. Незнайомцем у тьмяно освітленій кімнаті, який першим мене поцілував. Охоронцем, який запрягся покласти життя за мене. Другом, який зазирнув за покривало Діви та справді побачив за ним мене, дав мені меч для самозахисту, а не загнав мене до позолоченої клітки. Оповитою пільмою й кошмарними снами легендою, що замишляла мене зрадити. Принцом королівства, яке вважали загиблим у минувшині й війні, тим, хто зіткнувся з немислимими жахами, та все ж зумів віднайти по шматочках себе колишнього. Братом, здатним піти на все, скоїти що завгодно заради порятунку своєї родини. Свого народу. Тим, хто оголив переді мною — й лише переді мною — душу й серце.

Моїм першим.

Моїм охоронцем.

Моїм другом.

Моїм зрадником.

Моїм партнером.

Моїм чоловіком.

Моїм спорідненим серцем.

Моїм усім.

Кастіл Да'Нір схилився переді мною й підвів на мене погляд так, ніби я була єдиною людиною в усьому королівстві. Мені не треба було зосереджуватись, як раніше, щоб дізнатися, що він відчуває. Всі його почуття були для мене наче розгорнута книжка. Його емоції були калейдоскопом вічно мінливих смаків: холод і терпкість, важкість і гострота, солодкість ягід у шоколаді. Його непохитно тверді й ненастанно ніжні губи розімкнулися, зовсім трохи відкривши гострі ікла.

— Моя королево, — видихнув він. Ці два слова, від яких пахло димом, заспокоїли мою шкіру. Звучання його голосу притлумило ту прадавню сутність у мені, яка хотіла забрати гнів і страх, що його випромінювали всі інші, перетворити

їх, обернути назад, на правду принести їм щось страшне і примножити потрошені тіла, розкидані по підлозі. У нього піднявся один куттик губ і на правій щоці з'явилась глибока ямочка.

Коли я побачила цю обурливо дурнувату — і милу — ямочку, мені від полегшення замакітрилося в голові й усе моє тіло здригнулося. Я боялася, що Кастіл злякається, побачивши, що я накоїла. І я не могла ставити це йому на карб. Те, що я накоїла, мало злякати будь-кого, але не Кастіла. Жар, від якого його очі набули кольору підігрітого меду, підказував мені, що він і не думає лякатися. Це також трохи бентежило. А втім, він же Темний, подобається йому таке назвисько чи ні.

Шок трохи спав, і потік адреналіну вщух. Коли ж його не стало, я усвідомила, що мені *болить*. Мої плече та скроня пульсували болем. Лівий бік обличчя явно розпух, і старі шрами на ньому були тут ні до чого. В ногах і руках пульсував тупий біль, і все тіло здавалося якимось дивним, у мене неначе підгиналися коліна. Я захиталася на теплому солоному вітерці...

Кастіл хутко підвівся, і я здивувалася тому, як швидко він рухається, хоча дивуватися було не варто. Мить — і він уже випростався, опинився на фут ближче до мене, а тоді сталося кілька подій одночасно.

Чоловіки й жінки, що були позаду Кастілових батьків, одягнені в такі самі білі сорочки й вільні штани, як ті, хто лежав на підлозі, теж заворушилися. Від золотих браслетів, що прикрашали їхні біцепси, відбилося світло: вони здійняли мечі й наблизилися до Кастілових батьків, щоб їх захистити. Дехто потягнувся до арбалетів на спині. Напевно, то були якісь охоронці.

Раптом застережно загарчав найбільший вовчен, якого я коли-небудь бачила. Праворуч від мене стояв батько Кірана й Вонетти. Джаспер провів наше з Кастілом весілля в Кінці Спесси. Він був поряд, коли Ніктос виказав своє схвалення, ненадовго перетворивши день на ніч. Але

тепер сталеві-сірий вовчен розтиснув губи, оголивши зуби, що могли роздирати плоть і трощити кістки. Він був відданий Кастілові, та все ж чуття підказувало мені, що він попереджає не лише охоронців.

Гарчання пролунало й ліворуч від мене. У затінку кривавого дерева, що з'явилося там, де впала моя кров, і за кілька секунд зросло на величезну висоту, я несподівано побачила бежевого вовчена з опущеною головою й переливчастими світло-блакитними очима. *Кіран*. Він серйозно подивився на Кастіла. Я не розуміла, нащо їм — тим паче Кіранові — так поводитися з принцом. Кіран був пов'язаний із Кастілом від народження, мусив за всяку ціну коритися йому й захищати його. Однак для Кастіла він був не просто пов'язаним вовченом. Вони були братами не по крові, а по дружбі, і я знала, що вони люблять один одного.

Зараз же Кіран притиснув вуха до потилиці, і *любові* в цьому геть не відчувалося.

Мене пройняла бентега: Кіран пригнувся й напружив витончені м'язи ніг, готуючись напасти на... Кастіла.

У мене обірвався шлунок. Це ж неправильно. Все це неправильно.

— Ні, — видушила із себе я, сама ледве впізнаючи свій хрипкий голос.

Кіран, схоже, чи то не почув мене, чи то не став на мене зважати. Якби він поведився нормально, я просто вирішила б, що він намагається мене ігнорувати, але це було не так. *Він* був не такий. Я ніколи не бачила, щоб у нього були такі яскраві очі, і з ними щось було не так, бо вони... тепер вони були не просто блакитні. Його зіниці сяяли сріблясто-білим ореолом, що виходив назовні тонкими струменями, прикриваючи блакить. Я крутнула головою, щоб поглянути на Джаспера. В нього очі теж змінилися. Я вже бачила це дивне світло. Таке було з моєю шкірою, коли я зцілювала зламані ноги Бекетта — і таке саме сріблясте саяво я випромінювала кілька хвилин тому.

Поки Кастіл глипав на вовчена, Кастіловим еством швидко розходився крижаний подив, а тоді я відчула, як він випромінює... *полегшення*.

— Ви всі знали, — заговорив Кастіл із благоговінням, якого не відчував ніхто позаду нього. Рудуватий атлантиєць утримувався навіть від легковажної усмішки. Еміль дивився на нас круглими очима, випромінюючи здоровий страх. Те саме було з Нейллом, якого, здавалося, геть ніщо не вражало — навіть бій, у якому його переважали числом.

Кастіл поволі вклав мечі в піхви на боках. Коли його руки звільнилися, він не став їх здіймати.

— Ви всі знали, що з нею щось відбувається. Тому... — і замовк, зціпивши зуби.

Кілька охоронців стали перед королем і королевою, щоб повністю їх оточити...

Вперед кинувся жмут білого хутра. Делано зашкрябав лапами по мармуру, підтиснувши хвоста. Задер голову й завив. Від цього моторошного, але прекрасного звуку в мене стало дибки волосся по всьому тілу.

Десь на віддалі йому відповіли дзявкіт і гавкіт — спершу геть чутні, але чимраз гучніші. Від землі відбилося розкотисте гуркотіння, і на високих конічних деревах, що відділяли Храм від Затоки Сайона, затремтіло листя. З дерев знялися птахи з блакитно-жовтими крилами й розсіялися в небі.

— Хай йому грець. — Еміль повернувся до сходів Храму й потягнувся до мечів на поясі. — Вони скликають усе кляте місто.

— Це вона. — На чолі у старшого вовчена яскраво виділявся довгий глибокий шрам.

Від Аластера, що стояв зовсім поряд із колом охоронців, яке оточувало батьків Кастіла, розходилася сильна недовіра.

— Це не вона, — заперечив Кастіл.

— Вона, — підтвердив король Валін, дивлячись на мене. Він мав таке саме обличчя, яке колись матиме й Кастіл. — Вони реагують на неї. Ось чому ті, що подорожували з нами, раптом обернулися. Вона покликала їх до себе.

— Я... я нікого не кликала, — звернулася я до Кастіла, і мені урвався голос.

— Знаю, — сказав Кастіл уже м'якше, зазирнувши мені в очі.

— Та ні, кликала, — наполягла його мати. — Може, ти цього й не усвідомлюєш, але ти їх викликала.

Я враз перевела погляд на неї й відчула, як болісно стискаються мої груди. Вона була саме така, якою я уявляла Кастілову матір. Приголомшлива. Справжня королева. Сильна. Вже спокійна, хоч і досі на одному коліні, хоч і, вперше побачивши мене, запитала сина: «Що ти накоїв? Що ти привіз?» Я здригнулася: стало лячно, що ці слова залишаться зі мною надовго.

Коли золоті очі Кастіла окинули мене поглядом, його лице посуворішало.

— Якби ідіоти позаду мене таки відклали мечі замість здіймати їх на мою *дружину*, на нас зараз не готувалася б накинута ціла колонія вовченів, — різко промовив він. — Вони просто реагують на загрозу.

— Маєш рацію, — погодився його батько, лагідно зіп'явши дружину на ноги. Її коліно й поділ бузкової сукні були залиті кров'ю. — Проте спитай себе, чому вовчен, пов'язаний із тобою, пильнує не тебе.

— Насправді мене це зараз геть не турбує, — відказав Кастіл. Тим часом тупіт сотень — а може, й більше ніж сотень — лап по землі ненастанно наближався. Та ну, він це не серйозно. Це має його турбувати, бо запитання таки збіса гарне.

— Це має тебе турбувати, — застерегла його мати з легким дрожем у майже спокійному голосі. — Зв'язки розірвалися.

Зв'язки? У мене затремтіли руки. Я, вирячивши очі, швидко перевела погляд на сходи Храму, туди, де поволі задкував Еміль. Нейлл уже тримав мечі в руках.

— Вона має рацію, — мовив Аластер. Шкіра довкола його вуст тепер здавалася ще білішою. — Я... я відчуваю це — *нотам* Предвічних. Її мітку. Боги милостиві. —